

Știința ecosistemelor (în engleză încetățenit ca ecosystem science) are deja o jumătate de secol, dar rădăcinile din trecut ale gândirii ecosistemice se pot vedea în profunzimi mai mari. Ecosistemele au început să fie analizate ca entități-de-sine-stătătoare prin lucrările unor naturaliști mai mult geografi decât biologi, precum Alexander von Humboldt (1769-1859); au fost descrise variate tipuri de vegetație precum păduri tropicale, savane, tundre, păduri de foioase din zone temperate, șamd. Se constată că o desprindere de detaliul-detaliului aflat în focusul experților biologi ultraspecializați pe un grup de organisme și o viziune mai largă asupra peisajului, a dus la înțelegerea existenței acestor entități supraindividuale. A înțelege procesele ecosistemice la scară spațială și temporală relevantă, presupune un calibru intelectual semnificativ, focalizat cu entuziasm pe această parte a realității.

Ecosistemele sunt entități rezultate din interacțiunea comunităților de specii vegetale, animale, fungice și microbiene între ele și cu mediul de viață; interacțiunile sinergistice produc noi calități ale sistemelor supraindividuale; la nivel ecosistemic apar fenomene noi, diferite și mai complexe decât suma părților componente, mai ales în privința autoreglării la nivel ecosistemic.

Dacă vezi un lac de lângă Sighet sau pădurea de pe o oarecare mică insulă tropicală să zicem din Marea Chinei de Sud, poți zice că acela este un ecosistem; dacă iei ansamblul peisajului muntos al Carpaților, sau al Munților Stâncoși din SUA & Canada deja ai putea să îi zici că este fiecare câte un macroecosistem; iar dacă te gândești la Oceanul Planetar, poți să îl definești ca megaecosistem.

(...)

va urma

AUTOR: © [dr. Peter Lengyel](#)

PS. Mă gândesc ca prin august 2014 să mă preocup ceva de subiectul acesta destul de pozitiv... să transcriu notițe din caiete... să vedem ce o să iasă :) O să pun și niște poze, să se perceapă despre ce este vorba.

SURSA: [Peter Lengyel Blog](#)